

פעם בשנה הופך
הציבור כולו למתנדס
הבונה גשרים.

יש כל מיני סוגים של שביתות. אחת החבלניות ביותר היא "שביתה איטלקית". לפי שיטה זו אין העובדים נעדרים מעבודתם, וגם אינם מפסיקים לעבוד. הם רק מאטים את קצבי העבודה כך, ששום דבר אינו פועל. מדינת ישראל המציאה שביתה מסוג אחר, שכן הראוי לקרוא לה "שביתה יהודית", זו פורצת אחת לשנה, בעונת החגים. היא חוזרת על עצמה בממדים מצומצמים יותר, בעונת פסח. אחדים מאיידי העצמאות, גשר לבטלה. מבחינה כלכלית וחברתית, אלה הם "הימים הנוראים", במובן שונה לגמרי מזה שיש למושג זה בדת.

העם כולו כאילו משתגע. לא די בחגים הרישמיים — יומיים ראשי השנה, יום הכיפורים, ראשון לסוכות, שימחת תורה, בתוספת ערביי החגים ומוצאי החגים, אלא שהציבור עוסק גם בכניין "גשרים".

"הציבור כולו הופך למתנדס", אמרת ההלצה העממית. כולם בונים גשרים. גשר נבנה בין שבת וחג, בין חג ושבת, בין חג וחג, ולמעשה מראשית החודש עד סופו.

איש אינו עובד כראוי. השרותים הציבוריים מתמוטטים. מיפעלים שלמים נסגרים, מפני שמנהלים מחליטים שמוטב להוציא את העובדים לחופשה רישמית, מאשר להחזיק אותם בחופשה בלתי רשמית.

הספרמארכטים נסגרים באמצע היום, משרדים מפסיקים לתפקד או נסגרים ככלל, אין עונים בטלפונים. מי שמצליח להתקשר עם משרד, נענה כי פלוני איננו ואילוני נעדר.

עונה זו באה אחרי "עונת הי חופשות", כאשר כמעט כל הציבור הישראלי האמיד והבלתי-אמיד נמצא אישם בין איי יוון וספורסקוטלנד.

ראשית תשס"ד. מדינת ישראל היא מדינה עניה, החיה את חייה על עברייפחת של פשיטת-רגל לי אומית. העלולה בכל עת לגרום לאסון. נשיא המדינה, שהשמיע השבוע בטלוויזיה דברייהגות שהיו בבחינת שערורייה פוליטית (ראה עמוד 8).

אמר כי כל יום שאין בו ממשלה יציבה, עולה למדינה סכום עתק, אך הסכום הזה מתגמד לעומת הנזק הכרוך בשיתוק המשק הישראלי במשך חודש ימים.

החודש הראשון של שנת תשמ"ד עלה בהיקף השביתה היהודית על כל השנים שקדמו לה. הוא הגיע לשיא חדש.

המילחמה

בתוך הבוע

תורות לממשלת ישראל, על לבנון מאוחרת עתה לפחות מוקדנה אחת; חולם שיונאים את ישראל.

מדינאי מופשט דומה לשחקן שחמט טוב; הוא יוצר מערך המאפשר לו לפתור בין מהלכים רבים, שכולם טובים.

מדינאי גרוע יוצר מצב הפוך: הוא מוצא את עצמו במצב שבו כל מהלכיו, הפתוחים לפניו, רעים מאוד. קברניטי ישראל מצאו את עצמם השבוע במצב כזה בלבנון.

ישראל אשוחה. כל העולם מי אשים עתה את ישראל בכל הצרות אשר ידרו על ארץ-הארזים.

השבוע ישבו חילי זה"ל מאחרי האו"ל, כשם מסתכלים חסרי-אונים במצב המתפתח לגד עיניהם. הדיונים (המשך בעמוד 8)

ממשלת אחדות לאומית

מי מרמה את מי?

אך ורק על עמדות-הכוח שלהם. לפחות מבחינת שיטות המינויים שלהם הם מתווים מעין קיסר קאליגולה: קולקטיבי, וכל כוחם בתוך המפלגה מבוסס על חלוקת טובות-הנאה במנגנון הממשלתי והציבורי.

אף אחד מהם אינו חולם ברצינות ליותר על תיק בלשהו, וכולם יעשו כל

ככל האפשר, להרכיב ממשלה כזו

שחוקצב לו.

איש אינו רוצה

במובן, גם הרצון לרצות את דעת-הקהל, התומכת באורה מסודת בממשלת-אחדות-לאומית.

למושג "אחדות" יש משמעות ערכית

רבין מסתפק, לבן, בהמשך (ומני) של תיאום העמדות שלו עם פרס, כדי ליצור רוב שיתמוד בפליט עם שמיר

מטעמים תכסיסיים.

רבין ופרס רוצים להרוויח זמן, משתי סיבות עיקריות. הם מקווים

שמשאיתמן ממושך יתיש את הקואליציה, ייצור בה כקיעים חדשים ויח

שוף את הנקיעים הישנים. מבחינה

תגובה השלילית המידית של

הי"ר מפלגת העבודה, שימעון פרס, על הצעתו של מנהיג-הליכוד

יצחק שמיר להצטרף לממשלת אחדות לאומית, שיקפה לא רק את דעתו

האמיתית של פרס באותו הרגע, אלא גם את הדיעה הרווחת במפלגת העבודה בנושא זה.

גם אנשי-ימין מובהקים. כמו

שימחת שמיר

למרבה האירוניה, אין בעובדה שרוב העסקנים שוללים ממשלה רחבה, כדי להבטיח שהיא לא תקום. למגעים יש דינמיקה והשבועיים הבאים עשויים להיות מרתקים.

מאמץ להכשיל ממשלה כזאת, בצורה שלא תקומם את מועדון הארבעה וי"ר הנבס מנחם פנדור והח"כים רן תיכון, דודו זיגרמן ויצחק ברקון) בתוך המפלגה הליברלית.

מבין שבריר לכל שהמפלגה גזת הקמנות, תמי, אגודת ישראל והמסדיל, אינו רוצות בממשלה רחבה, שתקטין עד למינימום את כוח-המוקד העצום שלהן, ניתן לומר שרוב ממשלות-האחדות-לאומיות, אבל רק מעטים (כמו סיעת שינוי חסרת-החשיבות) מרשים לי עצמם לומר זאת בגלוי.

לפניה האידוניה, אין עובדות שרוב העסקנים שוללים ממשלה רחבה, כדי להבטיח בודדות שהיא לא תקום. למגעים יש דינמיקה משלהם, והשבועיים הבאים עשויים להיות מרתקים, רכירת-הפוכות ומפתיעים, כמו ספר בלשי מעולה.

שליט רומא, שמיעה את קושו לקונסול.

חיוניות, והוא מעורר תגובה כמעט אוטומטית של הסכמה בקרב עיתונאים, עסקנים והציבור הרחב. במקרה בממשלתו.

שר-החוז מייחס חשיבות עצומה למצעים ולקווים, ואין לצפות ממנו לבטאות מפורט בנושא זה. שמיר פניו היטב שהחוקת תיקי-מפתח למעמד עלולה לספח את הקונסליציה ארזית, שורא היום שרף היות ערב התמודדות שלו עם דודו לוי, ראשי חרות, שתמכו ביום בשמיר בפיתוח לטווח קצר (אריאל שרון, משה ארנס ואפילו יורם ארידור פבוזים שום הפיתוח לפניה ארדור) לבדיעת מנהיג-הליכוד וראש-הממשלה, לא

ישלימו עם פיתוח סביר במעמדם, שייגרם ללא ספק, אם יסדור המערך לממשלת שמיר, ויובם אף שיששים מודיעור על עקיונות הקשרים בהמשך ההתנהלות בגדה, זו בלחצים של המערך לווייתורים, ולוא אך קוסמיטיס-טאקטיים בנושאים מדיניים.

אשר לשירי הליברליים, הם חוששים

מפלגתית פנימית, ידוה השניים את עידן יצחק נבון, המאיים עליהם מיד אחרי ששמיר ירכיב את הממשלה המצומצמת שלו.

פרס מוכח: לחזק את האחריות בתוך מפלגתו, ואת המועד, באמצעים לוגייניים, לא חשיטתיים.

הציעים יתו חיוניים מעטם קיימו של המשאיתו עם שמיר, ואילו אנשי המרכז, יגידו-עבודה הנשיא-פרס, ילעטו בתימוקים הנשיא-פרס, במה אנשים מרדניים במערך מנסים לשפוע את חיונים, למשל, שמשאיתמן. לא על באמת" עם שמיר עשוי למיטת לסיטור חלומם: פרישת הפלב המתון בליברלים מהליכוד, והצטרפותו לקואליציה אנטידיליקאלית. ח"כ ויקטור שמיטוב, מוזיל מפ"ם, כבר חודיע שאין רע במגישה עם מועמד הליכוד לראשות הממשלה, כדי לתת לו תשובה שלילית. תשובה כזאת אפשר לתת גם בטלפון, והצטרפתו של שמיטוב אינה אלא הצטרפות למחלך הטאקטי, שנועד להקשות על שמיר